

своїй основі, патріотичне почуття набувається особистістю не через біологічну спадковість, а неодмінно під впливом соціального середовища, виховання (соціалізації) у широкому розумінні слова.

На основі власних спостережень можу висловити думку, що почуття патріотизму, любові до своєї країни надзвичайно важливе для становлення будь-якої особистості. Адже, без стійкої громадської позиції створити гарне та комфортне життя в сучасних умовах неможливо. Кожна свідома людина має чітко розуміти своє ставлення до країни, бо їй потрібно формувати своє життя. Патріотизм та національна свідомість закладені на генетичному рівні в наших пращурів і передаються з покоління в покоління.

На своєму прикладі можу сказати про важливість патріотичного виховання молоді. Я є головою ініціативної групи молоді «Сила» у смт. Березівка. Ми займаємось розвитком у нашому селищі. Відвідування військового госпіталю, організація допомоги дитячому будинку, різних виховних заходів- це, на мою думку, дуже важливі речі для розвитку свідомого громадянина. Вважаю за потрібне в майбутньому бути активним провідником ідеї патріотизму в усіх галузях мого життя і долучати до цього активну молодь.

Патріотизм у розумінні молоді передбачає гордість за матеріальні і духовні досягнення свого народу, своєї Батьківщини, бажання збереження її характерних особливостей, її культурного надбання і співставлення себе з іншими членами свого народу, постійна готовність підкоряти свої особисті інтереси інтересам загалу, в якому живеш, та захищати інтереси своєї громади, народу в цілому

Науковий керівник
канд. іст. наук, проф. Міносян А.С.

Черемісін Д.

Державний біотехнологічний університет

МОДЕЛЮВАННЯ В СИСТЕМІ НАУКОВО-ПРОФЕСІЙНОЇ ПІДГОТОВКИ ЗДОБУВАЧІВ ВИЩОЇ ОСВІТИ

На сучасному етапі розвитку цивілізації спостерігається активна інформатизація всіх сфер життя. Це змінює стиль, способи отримання, обробки та її накопичення. За таких умов, сприйняття інформації стає фрагментарним. Одним зі шляхів розв'язання вказаної проблеми є застосування моделювання.

Моделювання як метод з ознаками процесу (лат. *modus* – міра, *model* – зразок) – це дослідження певних об'єктів і явищ, відображених на конкретних чи абстрактних моделях їх аналогових прототипів, зразків, що об'єктивно існують.

Завдячуючи моделюванню, яке все більше впроваджується у всі галузі науки, техніки і виробництва у різних формах, пізнавальним цінностям аналогії як методу і процесу аналогізування з її ймовірними знаннями, які вносять помітну новизну і допомагають розібратися в оточуючому людину світі [1].

Іще одним ефективним методом дослідження об'єктів та явищ є умовивід за аналогією – логічний висновок з рекомендаціями, в результаті яких досягаються

знання про ознаки одного предмета на основі того, що цей предмет має схожість з іншими подібними предметами.

Моделювання є більш широким поняттям, здатним приймати висновки за аналогією, або обходитися без них, керуючись математичною логікою.

Аналогія як метод без процесу моделювання, в інтерпретації традиційної логіки, може функціонувати об'єктивно на рівні понять, які дарує нам етимологія (грец.) – істина і слово) аналогії: відношення між об'єктами, що порівнюються; пропорції, тотожність, рівність відношень та інші. Префікс Ан (грец.) – заперечення; Ана (грец.) – рух угору, повторна або зворотна дія; логія (грец.) – слово, вчення. Вона здатна розробляти зразки, стандарти, схеми, матриці, моделі за певними ознаками за технологіями моделювання; створювати ситуації рівнозначної заміни об'єктів, явищ з точнішими характеристиками чи функціями з теоретичного, методологічного, технологічного чи поведінкового контексту.

У загальних рисах аналогія як багатостороннє, полі функціональне явище, як метод, розгортається за такою алгоритмічною схемою: пошук двох або більше аналогових предметів, явищ; визначення об'єктивно існуючого відношення їх схожості; конструювання умовиводу за аналогією на основі аналітико-синтетичного порівняльного прямого й зворотного способів аналогізування об'єктів за відповідними видами аналогії; перенесення інформації з проаналізованого прототипу в проект моделі для порівняльного визначення повноти їх схожості за основними ознаками та конструювання умовисновку.

Таким чином, аналогія у взаємодії з моделюванням здатна цілісно впливати на структуровану нею систему мислення і перетворюватися у метод довільної фантазії. «Той, хто засвоїв метод аналогії, відчуває постійну потребу в угамуванні інформаційного голоду: в нього начебто виховується рефлекс на відкриття нового» [2].

Тому, саме на аналогію - як метод освітнього й наукового пізнання, особливу логічну форму мислення, умовиводів, що відображають відношення подібності між відповідними системами, що порівнюються і пізнаються як аналогові, покладається велика відповідальність за профілактику негативних наслідків формування «кліпового мислення» у здобувачів вищої освіти.

Література:

1. Бондар Вол. І. Аналогія як явище в системі прогностичних методів у педагогіці Науковий часопис Національного педагогічного університету імені М. П. Драгоманова. Серія 17. Теорія і практика навчання та виховання : збірник наукових праць / за науковою ред. В. І. Бондаря. – Випуск 29. Київ : Вид-во НПУ імені М. П. Драгоманова. 2018. С. 8-16.

2. Володимир Бондар. Проблеми становлення і розвитку методології наукового пізнання в педагогіці. Київ : Вид-во НПУ імені М. П. Драгоманова, 2017. С. 42-58.

Науковий керівник
док. пед. н., доцент Данченко І.О.